

Stanisław Grzegorz Rohoziński urodził się 30 lipca 1936 roku w Warszawie, choć rodzina pochodziła z dalekich Kresów – Żytomierszczyzna. Jego ojciec, który był pułkownikiem Wojska Polskiego, osierocił rodzinę w grudniu 1938 roku. Grzegorz wraz z matką i trzema siostrami spędził trudne lata wojny w Warszawie. Po Powstaniu Warszawskim mieli zostać wywiezieni do Niemiec, ale udało im się uciec z transportu i w efekcie rodzina spędziła lata powojenne w Gdyni, gdzie Grzegorz chodził do szkoły [...] Studia wyższe na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Warszawskiego ukończył w 1958 r. pisząc pracę magisterską *Dwufotonowa anihilacja pary elektron-pozytron o dowolnej polaryzacji* pod kierunkiem profesora Józefa Werlego, natomiast doktorat pod tytułem *Metody funkcji Greena w teorii materii jądrowej* obronił na naszym Wydziale pod kierunkiem profesora Iwo Białynickiego-Biruli w roku 1966 r. Już w trakcie studiów, 1 października 1957 roku, został pracownikiem naszego Wydziału jako zastępca asystenta. Wydziałowi, a ściślej Instytutowi Fizyki Teoretycznej, pozostał wierny przechodząc tu wszystkie szczeble kariery akademickiej od wspomnianego już zastępcy asystenta, poprzez stanowiska asystenta (od 1.10.1958 r.), starszego asystenta (od 1.10.1960 r.), adiunkta (1.10.1966 r.), starszego wykładowcy (lata 1968-1974) i ponownie asystenta (lata 1974-1983). W latach 1.09.1983 r. - 30.09.1990 r. pracował jako docent w Instytucie Fizyki Teoretycznej, a od 1.10.1990 r. został zatrudniony na stanowisku profesora nadzwyczajnego. Grzegorz uzyskał tytuł naukowy profesora w 1991 r., a od 1.10.1993 r. został zatrudniony na stanowisku profesora zwyczajnego. Był nie tylko znakomitym fizykiem, ale również bardzo cenionym wykładowcą. Prowadził szereg wykładów kursowych z różnych dziedzin fizyki teoretycznej, w tym liczne wykłady monograficzne. Był jednak przede wszystkim wybitnym organizatorem - społeczność Wydziału zapamiętała Go jako znakomitego zastępcę dyrektora (1987-1993) a następnie dyrektora Instytutu Fizyki Teoretycznej (1993-2005). Pełnił także funkcję prodziekana ds. studenckich Wydziału Fizyki w latach 1982-1984. Za swoje zasługi został odznaczony Krzyżami Kawalerskim i Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

W swojej pracy naukowej Grzegorz był niekłamany perfekcjonistą. Rozwiązywał kolejne zagadnienia teoretycznej fizyki jądrowej dogłębnie i kompletnie. Jego głównym kierunkiem badań były kolektywne wzbudzenia jąder atomowych. W szczególności interesowały go stany jądrowe charakteryzujące się kształtami kwadrupolowymi i oktupolowymi. Był autorem fundamentalnych prac i artykułów przeglądowych dotyczących pełnych rozwiązań kwantowych równań ruchu dla kształtów kwadrupolowych. W szczególności, prace te omawiały zagadnienia takich ruchów nie tylko w języku modeli jądrowych, ale również przy wykorzystaniu ich mikroskopowych wyprowadzeń. Prace te zwieńczył podaniem pierwszego sensownego formalizmu opisującego wzbudzenia kwadrupolowe jąder nieparzystych, gdzie ruch kolektywny musi być jawnie sprzężony ze spinorem charakteryzującym stan cząstki nieparzystej.

Olbrzymią część swojej aktywności naukowej poświęcał Grzegorz współpracy z doświadczalnikami. Jego ostatnia opublikowana praca nosi datę 13 sierpnia 2021 roku i dotyczy nieosiowych kształtów w ostatnio zmierzonych stanach egzotycznego jądra samaru o liczbie masowej 140. Ale już w roku 1974 sformułował model, zwany ostatnio „rozwiązaniem warszawskim” lub „modelem warszawskim” interpretującym własności kolektywnych wzbudzeń kwadrupolowych jąder o $50 < Z, N < 82$. Jego niezwykle charakter i umiejętność cierpliwego tłumaczenia nawet skomplikowanych pojęć teorii struktury jądrowej stworzyły z Grzegorza znakomitego współpracownika, przyjaciela i mentora doświadczalników. Najnowsza praca wspólna eksperymentu i teorii dotycząca momentu magnetycznego pasm chiralnych w jądrze ^{128}Cs jest właśnie na ostatnim etapie przed wystąpieniem do redakcji.

Jacek Dobaczewski
Wojciech Satuła
Julian Srebrny